

Κοίταξα φευγαλέα το ρολόι μου. Είχε περάσει αρκετά η ώρα. Μάλλον έπρεπε να επιστρέψω στον Αλέξανδρο. Επιτάχυνα το βήμα μου και ανέβηκα με τις αγαπημένες μου κυλιόμενες στον επάνω όροφο. *Επίπεδο τρία*. Στο ακριβώς από πάνω επίπεδο κάποιος με περίμενε σίγουρα με όχι και τόσο καλή διάθεση. Στριφογυρνούσα γύρω από τον εαυτό μου αναζητώντας τον τελευταίο μου προορισμό. Αφού ήμασταν στην Αθήνα ήταν ευκαιρία να πάρω μερικά βιβλία για το σχολείο. Στο Ναύπλιο δεν είχε αρκετή ποικιλία από βοηθήματα.

Ήμουν τόσο χαρούμενη και ενθουσιασμένη που θα δίδασκα σε σχολείο για πρώτη φορά. Όταν πριν μια εβδομάδα βγήκαν τα αποτελέσματα των αναπληρωτών και ήμουν και εγώ ανάμεσα στα ονόματα χοροπηδούσα από τη χαρά μου. Βιβλία, σχολείο, τάξη, μαθητές. Το όνειρό μου!

Βιβλιοπωλείο *Η Γνώση*. Οι όμορφες σκέψεις μου έδωξαν το άγχος. Πέρασα μέσα και πλησίασα στο ταμείο. «Μπορείτε να αφήσετε τις σακούλες σας εδώ», με προέτρεψε μια νεαρή κοπέλα δίνοντάς μου ένα κορδόνι με τον αριθμό δώδεκα ως αντάλλαγμα για τα πράγματά μου.

«Πού βρίσκονται τα βιβλία των ιταλικών;» τη ρώτησα ευγενικά ευχαριστώντας την σιωπηλά που με απάλλαξε από το βάρος που κρατούσα.

«Στον τρίτο διάδρομο στα ράφια με τις ξένες γλώσσες». Η νεαρή κοπέλα επέστρεψε στο ταμείο και προχώρησα προς το διάδρομο τρία.

Παραδόξως δεν είχα έρθει ξανά σε αυτό το βιβλιοπωλείο. Το ράφι ήταν γεμάτο με βιβλία για κάθε επίπεδο. Θα έβρισκα σίγουρα αυτά που χρειαζόμουν. Η μυρωδιά των σελίδων πλημμύριζε τα ρουθούνια μου.

Περιπλανιόμουν στις σειρές της στήλης με τα ξενόγλωσσα και πήρα στα χέρια το πρώτο βοήθημα ανεβασμένης δυσκολίας που βρήκα. Άρχισα να ψάχνω τις ασκήσεις του. Ήθελα να φτιάξω δικές μου σημειώσεις για να μοιράζω στα παιδιά στο σχολείο. Είχα απίστευτη όρεξη για δουλειά!

Σταμάτησα την αναζήτηση όταν ένιωσα ένα δυνατό χτύπημα στον ώμο. Το βιβλίο που έπεσε πάνω μου βρέθηκε στο πάτωμα.

«Ε με συγχωρείς... Κατά λάθος μου γλίστρησε. Είσαι καλά;» έσπευσε να δικαιολογηθεί μια αντρική φωνή.

Ξεφύσηξα και πίεσα ελαφρά τα χείλη μου. Κάτι η κούραση από τα ψώνια, κάτι η αγωνία μου που είχε περάσει η ώρα και με περίμενε ο Αλέξανδρος, κάτι ο πόνος στον ώμο, που δεν ήταν και τόσο αδιάφορος, με γέμισαν θυμό. Έκλεισα το βοήθημα που κρατούσα, σήκωσα το βλέμμα μου και πήγα να απαντήσω όχι και τόσο ευγενικά.

«Είσαι εντάξει;» συνέχισε εγκλωβίζοντας το βλέμμα του στα μάτια μου.

Ανοιγόκλεισα γρήγορα τα βλέφαρα. Τα χείλη μου απομακρύνθηκαν ακούσια. Τα πίεσα με δύναμη σφραγίζοντάς τα. Η όψη ενός νεαρού αγοριού μού προκάλεσε μια πρωτόγνωρη αδυναμία.

«Ναι... Ναι φυσικά... Συμβαίνουν αυτά...» του απάντησα χαμογελώντας. Αντιγύρισε με ένα αινιγματικό χαμόγελο.

Γαμώτο είναι πανέμορφος!

Έμεινα να τον παρατηρώ σαν να είχε σταματήσει ο χρόνος. Το βλέμμα του με αιχμαλώτισε. Με μάγεψε. *Τί μου συμβαίνει; Γιατί χοροπηδάει έτσι η καρδιά μου;* Το προηγούμενο χαμόγελο πήρε μεγαλύτερες διαστάσεις στο τετραγωνισμένο πρόσωπό του. Τα καστανά, απείθαρχα μαλλιά του κάλυπταν ελάχιστα το μέτωπό του και ίσα που ακουμπούσαν τα μεγάλα, κοκάλινα, κόκκινα γυαλιά του.

Έσκυψε να σηκώσει το βιβλίο. *Τελικά ο χρόνος δεν έχει σταματήσει...* Τον αντέγραφα και στηριζόμενη στον τοίχο λύγισα τα γόνατά μου κάνοντας την μπλε φούστα μου να σηκωθεί αρκετά ψηλά. Άγγιξε το χέρι μου και η αίσθηση που μου άφησε ήταν λες και ακούμπησα γυμνό καλώδιο. Στατικός ηλεκτρισμός. *Τί μου συμβαίνει τέλος πάντων;* Καμία απάντηση από το υποσυνείδητο.

Σηκωθήκαμε χωρίς να πάρει στιγμή τα μάτια του από πάνω μου. *Γαμώτο!* Ίσιωσα τη φούστα μου. Το ύψος του κοντά στο δικό μου -λίγο πιο ψηλός. Οι φαρδιές πλάτες του έδιναν ένταση στην κορμοστασιά του. *Τι όμορφο αγόρι!* Το υποσυνείδητο ξύπνησε από το λήθαργο και ξεκίνησε την κριτική. Κοίταξα φευγαλέα το βιβλίο που κρατούσε στα

χέρια του. Το ήξερα. *Να μια ωραία αφορμή να του πιάσεις κουβέντα Μελίτα...*

«Σταμάτα επιτέλους».

«Ορίστε;» Χαμογέλασε αγνά.

Δυνατά το είπα αυτό; *Ρεζίλι*. «Λέω σταμάτα να ψάχνεις, αν ψάχνεις δηλαδή...» γέλασα πνιχτά και συνέχισα. «Είναι πολύ καλό αυτό το βιβλίο. Έχει πολύ καλές ασκήσεις», τον διαβεβαίωσα γουρλώνοντας τα μάτια γεμάτη άγχος.

«Αλήθεια; Εξηγεί αναλυτικά τη θεωρία;» Πλησίασε λίγο πιο κοντά μου. Μάλλον πολύ πιο κοντά μου. Μου στερούσε απαραίτητη ποσότητα οξυγόνου. *Σου έκανε μια ερώτηση Μελίτα σύνελθε!*

«Ναι, ναι... Δηλαδή όχι έχει μόνο ασκήσεις το συγκεκριμένο» απάντησα προσπαθώντας μάταια να συνέλθω. Η φωνή μου τσιριχτή. Η δική του βραχνή και γλυκιά, με έκανε να νιώσω μια απροσδιόριστη ζεστασιά.

«Μάλιστα. Εγώ χρειάζομαι κάποιο που να έχει μέσα και θεωρία. Ξέρεις μαθαίνω ιταλικά μόνος μου...» Ανασήκωσε τα γυαλιά του και το εξεταστικό του βλέμμα κατέβηκε στα χέρια μου. Τοποθέτησα το βιβλίο που κρατούσα βιαστικά στο ράφι και στράφηκα ξανά προς το μέρος του. *Γιατί το έκανα αυτό τώρα;*

«Α πολύ ωραία...» αναφώνησα κοιτώντας τον με θαυμασμό. Είχα χαθεί στο βλέμμα του. *Τί όμορφα μάτια Θεέ μου!*

«Εσύ πηγαίνεις φροντιστήριο;» με ρώτησε και προσπάθησα να επεξεργαστώ την ερώτησή του.

Μελίτα συγκεντρώσου! Κάνεις σαν ανώριμη έφηβη. Μα... Τί με ρώτησε; Δεν άκουσα. Σίγουρα θα νόμιζε ότι ήμουν χαζή... «Μπορείς να μου πεις πάλι την ερώτηση; Συγγνώμη ήμουν λίγο αφηρημένη». Μοναδική ελπίδα να μην γελάσει.

«Ναι βέβαια». Χαμογέλασε. Αναστέναξα. «Σε ρώτησα αν πηγαίνεις φροντιστήριο. Ή μαθαίνεις και εσύ μόνη σου;» συνέχισε και με πλησίασε ακόμη πιο πολύ.

Αααα δε θα τα πάμε καλαααα...

«Όχι εγώ έχω σπουδάσει. Έχω πτυχίο. Δηλαδή και εσύ μπορεί να έχεις πτυχίο αλλά το δικό μου είναι διαφορετικό». *Τί του λέω;* «Είμαι καθηγήτρια ιταλικών. Έχω σπουδάσει ιταλική φιλολογία», απάντησα με περίσσιο θάρρος. Επιτέλους συναρμολογήθηκε ο εγκέφαλος με το στόμα μου.

«Υπέροχα! Και δηλαδή κάνεις μαθήματα;»

Όχι άλλες ερωτήσεις. *Συνέντευξη μου παίρνεις;* «Ε ναι... Δηλαδή περίπου. Με πήραν αναπληρώτρια φέτος». Τί άλλο να πω; *Αχ έλα Μελίτα σκέψου κάτι...* «Αν θες μπορώ να σου προτείνω μερικά βιβλία».

Είχα αναστατωθεί πάρα πολύ. Δεν ήθελα να φύγω. Δεν ήθελα να τον χάσω. *Τι κάνω;*

«Ναι φυσικά θα με βοηθούσες πολύ».

Εσένα να δω ποιος θα σε βοηθήσει αν μείνεις λίγο περισσότερο εδώ μαζί του.

Προσπέρασα με επιτυχία την αποδοκιμασία του εκνευριστικού μου υποσυνείδητου και άρχισα να ψάχνω τα ράφια. Εντόπισα το ιδανικό βιβλίο για την περίπτωσή του. «Αυτό νομίζω ότι θα σε βοηθήσει πολύ», το σημάδεψα με το δείκτη του χεριού μου και τον κάρφωσα στα μάτια. Το έβγαλε από το ράφι αγγίζοντας απαλά το χέρι μου ξανά. *Να το πάλι το ρεύμα.* Τα πόδια μου πήραν μια ακανόνιστη στάση.

«Για να το δω... Ναι φαίνεται καλό», είπε ξεφυλλίζοντάς το.

«Πιέρο, αγάπη μου, έλα πάμε... Φτάνει πια με αυτά τα βιβλία. Δεν έχουμε πολύ χρόνο σε δύο ώρες φεύγει το λεωφορείο... » ακούστηκε μια γυναικεία φωνή από το βάθος. Γύρισα προς το μέρος της. Στην άκρη του διαδρόμου βρισκόταν μια καστανόξανθη κοπέλα με σγουρά μαλλιά, περίπου στο ύψος μου, η οποία φώναξε... *ΤΙ ΦΩΝΑΞΕ;*

«Ναι Ραφαέλα μου τώρα έρχομαι. Η κοπέλα εδώ είναι καθηγήτρια ιταλικών και μου προτείνει κάποια βιβλία», είπε και τα συναισθήματά μου άλλαξαν αστραπιαία.

Έχει κοπέλα! Το υποσυνείδητό μου και εγώ υποστήκαμε μια σύνθλιψη. Γιατί ζήλευα; Αν είναι δυνατόν! Να ζηλέψω έναν άγνωστο; *Μελίτα παραδέξου ότι ζηλεύεις που θέλει την ξανθιά σφουγγαρίστρα.* Ε όχι...

«Ναι, λοιπόν, αυτή εδώ η ομάδα βγάζει καλά βιβλία, επίσης αυτή και αυτά εδώ τα βοηθήματα είναι καλά για ασκήσεις» τού τόνισα δείχνοντας τις αντίστοιχες θέσεις τους στα ράφια ενώ απέφευγα να τον κοιτάξω. «Αυτά να δεις. Συγγνώμη τώρα αλλά πρέπει να φύγω. Καλή συνέχεια με τα ιταλικά». Προχώρησα προς το ταμείο.

«Μισό λεπτό... Δεν γνωριστήκαμε. Πες μου το όνομά σου...» φώναξε πίσω μου.

Ένωσα μια ανυπόφορη πίεση στο στομάχι. Ήταν τόσο τρελό όλο αυτό. Γιατί με αναστάτωσε τόσο πολύ; Με την καρδιά μου σχεδόν να με πνίγει στράφηκα προς αυτόν.

«Μελίτα». Το ύφος μου σταθερό. Το βλέμμα μου ανεμμήνευτο. Μάλλον είχα κοκκινίσει.

«Εμένα Πιέ...»

«Πιέρο. Το άκουσα. Συγγνώμη βιάζομαι... Αντίο...» Επιτάχυνα το βηματισμό μου. Δεν είπε κάτι άλλο. Γιατί ήθελα να πει; Γιατί δε με ακολούθησε; *Μελίτα σύνελθε!* Για πρώτη φορά υπάκουσα την περήφανη φωνή της λογικής μου. Προχώρησα βιαστικά προς την έξοδο. *Ωχ οι σακούλες!*

Χωρίς να αφήνω ούτε λεπτό το νέο μου υπεροπτικό ύφος έδωσα στην υπάλληλο το κορδόνι και μου έδωσε πίσω τα πράγματά μου. Δίχως να κοιτάξω πίσω μου βγήκα από το βιβλιοπωλείο.

‘Πιέρο, αγάπη μου, έλα πάμε! Φτάνει πια με αυτά τα βιβλία.’

Ηλίθια. Δε ζήλευα. Όχι, καθόλου. Απλά ήταν πολύ σπαστική, αποκρουστική και αντιπαθητική. Του άξιζε κάτι καλύτερο. Ή μάλλον όχι. Και πολύ του έπεφτε του άσχημου! *Του... Πιέρο...*

Περπάτησα λίγα μέτρα πιο πέρα και σταμάτησα. Μια αναταραχή, μια περίεργη αίσθηση που δεν είχα αισθανθεί ποτέ ξανά στη ζωή μου κυρίευσε ολόκληρο το σώμα μου. Συνέχισα να προχωρώ προσπαθώντας να δαμάσω τον εαυτό μου. Ο έντονος χτύπος της καρδιάς μου με συνέφερε για να μου υπενθυμίσει ότι είχα αργήσει πολύ. Με περίμενε ο Αλέξανδρος. *Ο αρραβωνιαστικός μου...*

Καθώς ανέβαινα στον επάνω όροφο ετοίμαζα την απολογία μου. Το μυαλό μου όμως είχε αποσυντονιστεί. *Προχώρα Μελίτα. Όλα καλά. Δεν*

συνέβη απολύτως τίποτα. Η φωνή της λογικής με στήριζε πολύ ενισχύοντας τις άμυνές μου.

Εντόπισα τον Αλέξανδρο στην καφετέρια κοντά στις κυλιόμενες. Καθόταν σε μια μπλε, γυαλιστερή, πλαστική καρέκλα. Με κοιτούσε με ύφος σαν να έβλεπε εγκληματία. Κοίταξα την επιγραφή της καφετέριας. «*La cetera*». *Αχ πόσο θα ήθελα αυτή τη στιγμή μια κρέπα με σοκολάτα και μπισκότο! Και με σιρόπι. Με πολύ σιρόπι σοκολάτας...* Η στροφή στα γλυκά ήταν ανέκαθεν η λύση μου σε περιπτώσεις ερωτικής απογοήτευσης. *Ωπα. Γιατί το σκέφτηκα αυτό τώρα;*

Παραμερίζοντας τις αλλοπρόσαλλες σκέψεις μου πλησίασα τον αρραβωνιαστικό μου. Ακούμπησα τις σακούλες σε μία μωβ γυαλιστερή καρέκλα –που ήταν ζευγάρι με την μπλε– και τον πλησίασα. Τον αγκάλιασα αλλά απομακρύνθηκε. Περίμενα να αρχίσει το κήρυγμα.

«Ξεκίνησα με έναν καφέ, λέω πόσο θα αργήσει, έπειτα πήρα και δεύτερο, όπου να ‘ναι θα ‘ρθει λέω. Ας πάρω και έναν τρίτο έτσι για να της τον δώσω μόλις έρθει. Δεν ερχόσουν όμως και από την πολλή καφεΐνη πείνασα οπότε πήρα μια κρέπα. Ε τώρα να δεις που θα έρθει και θα σηκώσει όλο το ζαχαροπλαστείο, σκέφτηκα. Μην στα πολυλογώ. Είμαι στο τέταρτο προφίτερόλ... Και μην τολμήσεις να μου πεις καμία δικαιολογία γιατί κοντεύω να λιποθυμήσω με το ζάχαρο που έχω ανεβάσει» ολοκλήρωσε το μονόλογό του χωρίς να υψώσει τον τόνο της φωνής του. Δε με έπαιρνε να μιλήσω αλλά έπρεπε να κάνω μια προσπάθεια.

«Μα...»

«Μην πεις τίποτα Μελίτα. Ενημέρωσα την ασφάλεια του κτιρίου να έρθει εδώ».

«Για ποιο λόγο;» τον ρώτησα παραξενεμένη.

«Για να μας βοηθήσουν με τις σακούλες Μελίτα! Είπα να μη ζητήσω βοήθεια από αγνώστους», συνέχισε και ήπια λίγο από το νερό που υπήρχε πάνω στο μεταλλικό τραπεζάκι.

Τελικά δεν είχα κανένα περιθώριο απολογίας. Χάθηκα πολλές ώρες. Με στραβοκοίταξε και με προσπέρασε. Ένας ψηλός γεροδεμένος άντρας στο ύψος του Αλέξανδρου μάς πλησίασε. Προσφέρθηκα να

πάρω μερικές σακούλες αλλά δε με άφησαν. *Έγινα η καταναλωτική μούσα του εμπορικού!*

Πήγαμε στο αυτοκίνητο. Είχαμε πάρει όντως πολλά πράγματα. Μάλλον το παράκανα λίγο αλλά μια φορά αρραβωνιαζόμουν. Η γιαγιά μου δυστυχώς δε θα ερχόταν γιατί ήταν αρκετά μεγάλο το ταξίδι για εκείνη. Με στενοχωρούσε το γεγονός πως στην πιο σημαντική στιγμή της ζωής μου δε θα είχα κανέναν δικό μου άνθρωπο δίπλα μου αλλά έπρεπε να σεβαστώ την υγεία της.

Ο θυμωμένος βοηθός μου οδηγούσε σιωπηλός. Φορούσε τα γυαλιά ηλίου που εγώ του είχα κάνει δώρο πριν ένα μήνα στα γενέθλιά του και κυνηγούσε τη δύση του ηλίου. Βολεύτηκα στη θέση μου και έγεια το κεφάλι προς το παράθυρο. Η ένταση του ταξιδιού έφευγε σιγά-σιγά από πάνω μου. Ένιωθα πιο ήρεμη. Έπιασα τον εαυτό μου να σκέφτεται εκείνον. Τα ζωηρά μάτια του, το ύφος του, την φωνή του, τα κόκκινα γυαλιά του...

«Τί σκέφτεσαι Μελίτα;»

«Τίποτα, τίποτα. Σχεδιάζω κάποια πράγματα για το πάρτι» απάντησα πολύ πειστικά. Αρκέστηκε σε αυτή την απάντηση. Προσπάθησα να σκεφτώ το πάρτι του αρραβώνα μας αλλά δε μπορούσα να συγκεντρωθώ. Έστρεψα την προσοχή μου στον Αλέξανδρο. Τον παρατηρούσα διακριτικά καθώς οδηγούσε. *Τον αγαπάω. Είναι ο άντρας της ζωής μου. Ο άντρας των ονείρων μου. Πρέπει να είναι.*

Αντιλήφθηκε το βλέμμα μου και μου χαμογέλασε διάπλατα αφήνοντας να φανεί η λευκή οδοντοστοιχία του. «Δεν είμαι άλλο θυμωμένος μαζί σου αγάπη μου... Μη με κοιτάς με αυτό το μαραμένο βλέμμα...» Άφησε το ένα χέρι στο τιμόνι και με το άλλο τύλιξε τα δάχτυλά του με τα δικά μου. «Σε αγαπώ πολύ Μελίτα. Κάθε στιγμή, κάθε λεπτό με κάνεις πολύ ευτυχισμένο» μου φίλησε στοργικά το χέρι και έστρεψε την προσοχή του ξανά στην οδήγηση.

Πήρα μια ανάσα αλλά δεν κατάφερα να μιλήσω. Κράτημα αναπνοής. Του χαμογέλασα και επέστρεψα και εγώ στις σκέψεις μου κολλώντας τον ώμο μου στο παράθυρο.